

ORDEN
RETTFERD
FRED

Januar 1979
Nr. 1 - 28. årgang
Løssalg kr. 3,—

Englenderne regjerte Bergen i 1940!

Hotell Transatlantic på Tyskebryggen i Bergen ble pulverisert under eksplosjonskatastrofen den 20. april 1944. Samtidig forsvant gjesteprotokollene fra årene 1939/40.

Synd, — for hadde vi hatt protokollene foran oss ville de fortalt oss om en merkverdig økning i antall engelske gjester fra høsten 1939 og frem til 9. april 1940.

Storparten av dem skrev seg inn som handelsagenter, men det var ikke de store handelshus i London de representerte.

Nå vet vi at det var agenter fra det hemmelige engelske etterretningsvesen, med spesialoppgaver å kontrollere livet på Bergens havn og militære festningsanlegg.

Vi har opplysningene fra to politifolk som den gang tjenestegjorde i fremmedpolitiet. Begge er døde. Den ene ble myrdet i 1944,(!) den andre skutt ved et vann på Nesttun noen dager

etter «frigjøringen».(!) Likevel vil det kunne finnes pensjonerte, hederlige menn fra havnevesen og politi som kan bekrefte deres fremstilling.

Allerede på et tidlig tidspunkt ble nemlig såvel havnevesenet som politiet i Bergen oppmerksom på «handelsagentenes» store interesse for skipene ved kaiene og i havnebassenget. Flere rapporter om deres «interesser» ble innrapportert høyere myndigheter. Uten noen som helst respons.

Agentene må ha følt seg trygge for norsk overvåking. Det hele utviklet seg nemlig så langt at hotell Transatlantic ble et opplysningscenter for norske statsvesener.

Mange av sjøfolkene på landlov ble beruset og arrestert. De kom fra sjøfartsland verden over, og kunne ikke alltid gjøre rede for seg. Politiet tok seg av dem, men måtte henvende seg til havnevesenets kontor for å få

rede på hvor sjøfolkene båter lå. Havnevesenet kunne ikke alltid gi svar, men englenderne på hotell Transatlantic kunne. Politiet ble henvist dit, og fikk alltid en klar orientering. Ja, det gikk så vidt at politiet henvendte seg direkte til hotell Transatlantic, uten å gå veien om havnevesenet.

«Handelsagentene» besøkte også politikammeret i Bergen.

En politiembetsmann satt i januar/februar 1940 i en viktig konferanse, da døren ble slått opp med et brak og fem menn kom inn på kontoret. Vanligvis måtte man melde seg i vaken og be om fortrede for høyere politimenn, noe de besøkende fullstendig overså. To slengte seg uten videre ned i sofaen, to i hver sin lenestol og femtemann satte seg nonchalant på skrivebordet til politimannen. Den siste hadde en illeluktende, rykende snadde i munnen.

Politiembetsmannen eksplo-

serte, praktisk talt, og brølte: «Will you take the pipe out of your mouth.»

Og så fortsatte han, — fremdeles på engelsk: «Jeg hadde ventet en bedre opptreden av folk som tilhører et land som skal være en av verdens mest opplyste og dannede nasjoner.»

Englenderen kom seg forfjamsset ned av skrivebordet, fjernet snadden og sa: «I beg your pardon, Sir.» Samtlige englendere gikk deretter slukøret ut av kontoret.

Hva disse englenderne fra hotell Transatlantic egentlig ville hos politiembetsmannen er fremdeles en gåte, men da de var gått sa han med følelse: «Dette var noen ordentlige banditter.»

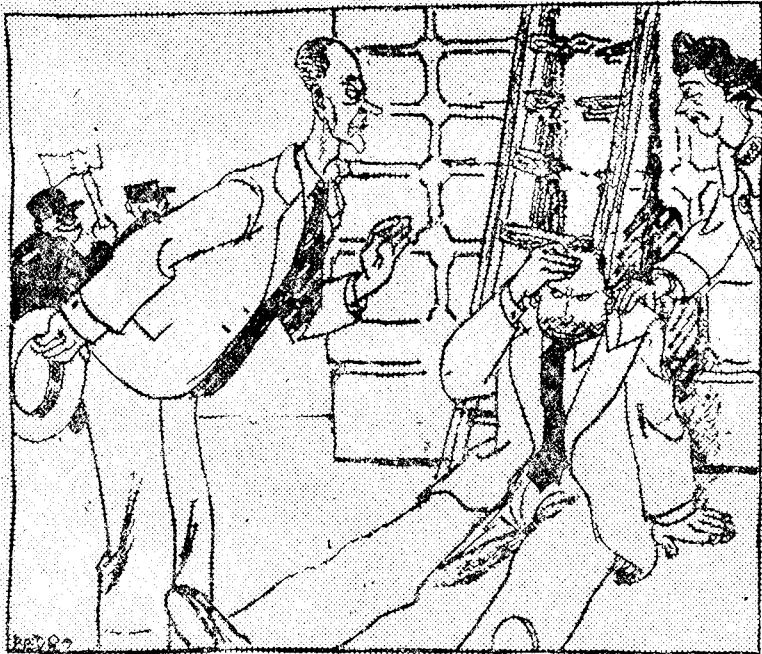
Hvilken rolle spilte «handelsagentene» i dagene mellom 7. og 9. april 1940? Det fortelles at sjefene på Kvarven befestninger og Hellenbatteriet forsvant da det ble klart at fremmede krigsskip nærmet seg Bergen. På

Hellenbatteriet måtte den nestkommanderende overta full kommando. Batteriet åpnet ild og fikk inn en fulltreffer på krysseren «Køningsberg». En bombe fra et enslig tysk hydroplan traff batteriet og kanonbetjeningen ble drept. Den nestkommanderende, som nå var sjefen, ble slått i svime. Han ble senere NS, frontkjemper og statspolitimann. *Dom: livsvarig!!*

Politibetjent Rime (nå død) passet torpedobatteriet på Kvarven. Dagen før invasjonen ble han permittert og torpedobatteriet var uten betjening 9. april.

Vi må uvilkårlig spørre: Var bestemte krigsskip ventet 9. april? Var de som kom uventet? var det høyere instanser som ga ordre til sjefene på Kvarven og Hellen, og som sørget for at Rime ble permittert? Hvorfor lot den norske «overvåking» de engelske agenter operere fritt? Og: hvorfor blir sannheten om disse forhold neddyssert?

Troikaen er løs! Spenn sikkerhetsbeltet!

Einar: Nytt er ikke, Jensemenn, stigen er råtten.

Fra mange år tilbake husker vi ennå redaktør Chr. A. R. Christensens ord om at «Hjemmefronten har mennene. Og hjemmefronten vil vite å sette dem på den rette plass.»

Store mengder trykksverte ble brukt på å bortforklare redaktørens ord. Den mektige høyesterettsadvokat Ferdinand syntes det var forferdelig at en av hans elever i den såkalte Schelderupjugend skulle si høyt det man den gang planla i heimefrontens «hvitsnippfestning» i Holmenveien 35, Oslo.

Redaktørens ord holdt stikk. De menn som den gang fikk innpass i «festningen» kom senere til å bli klanen i norsk politikk og innen vår industri- og handelsvirksomhet.

En av dem var Jens Chr. Hauge.

Mange frykter navnet. Enkelte trekker på øyenbrynene når de hører det. Noen fremhever personen bak navnet. Hans energi. Andre taler åpent om hans kometaktige karriere; at den alene ikke bare skyldtes besøkene i Holmenveien, men at han dob-

beltsikret sin maktposisjon gjennom røde-sosialistenes «frimureri», som hittil har skjøvet ham fra skanse til skanse. Og ikke bare ham. Navn som Finn Lied og Odd Gøthe burde være velkjente idag.

La oss først ta for oss Jens Chr. Hauge.

Etter en jobb som politifullmektig i *prispolitiet* det første okkupasjonsår sikret han seg en ledende plass i Milorg, hvor han på slutten av okkupasjonen ble øverste leder for organisasjonen.

Etter «frigjøringen» ble han, vi holdt på å si selvfølgelig, direktør for «erstatningsdirektoratet», der NS-folk kan bevitne at han gjorde en fantastisk jobb.

Da hans venn fra Holmenveien, Einar Gerhardsen, dannet sin 2. regjering ble han forsvarsminister. Selvsagt ble han en ulykke for hele vårt forsvar. Gjennom sin totalé mangel på psykologisk sans og evne til å bedømme mennesker fordrev han våre dyktigste offiserer. General Ruge så seg nødsaget til å trekke seg tilbake som forsvarssjef etter noen få ukers for-gjeves forsøk på å komme på samarbeidsfot med Hauge. Etterfølgeren, Halvor Hansson, fant også samarbeidet med Hauge umulig og trakk seg tilbake. Det vakte også en voldsom oppsikt da general Helset, av samme grunn, trakk seg tilbake. Likevel holdt regjeringen på Jens

Chr. Hauge, — og ofret derved forsvarrets interesser.

Senere har han fortsatt svevet i de høyere sfærer, med verv som regjeringens og industridepartementets rådgiver. Det var Jens Chr. Hauge og Finn Lied som spilte nøkkelroller under statens overtakelse av Tandbergkonsernet. De satt begge i Tandbergs styre, og Hauge hadde vært med helt siden konsernet fikk pådyttet seg Radionette. Finn Lied satt som styreformann det siste året, innebeordret av Industrifondet som skjøt inn kapital mot at den tidligere styreformann ble kuttet ut.

Også Odd Gøthe hadde en finger med i spillet når det gjaldt Tandbergtragedien. Han var Industridepartementets forhandlingsleder.

Når vi vet at de samme herrer har spilt hovedroller i Volvoavtalen, NOROL-saken og i Statoil-fadesene burde vi tro at deres maktposisjoner nå var truet. Det ser ikke slik ut. Samholdet i røde-sosialistenes toppledelse er beinsterkt, — og løftene fra Holmenveien 35 skal heller ikke brytes.

En stortingsrepresentant sa en gang at når han hørte at Hauge, Lied og Gøthe forhandlet på statens vegne, var det en røst som sa: «Spenn fast sikkerhetsbeltene».

Vi bør vist ikke ta dem av i tiden fremover.

HUN HATER

Ved hjelp av Nasjonalhjelpen har nærmere tolv tusen nordmenn fått krigspensjon etter skader de pådro seg under krigen. Det gjelder alle, unntatt våre frontkjemper og sykesøstre som i innsats på krigstidens verste frontavsnitt ble lemlestet og invalidisert for livet. Det finnes mange av dem. Ingen har fått den hjelp de rettelig burde tilkomme på lik fot med andre krigsskadete.

Norges mest hatefulle kvinne, Lise Børsum, forklarer det slik:

«Vi er uforbederlige jøssinger den dag i dag. Det er tommelen ned for alle som står i landssvikregisteret. I Nasjonalhjelpen har de ikke nubbesjans, og Rikstrykdeverket tilstår heller ikke krigspensjon til dem.»

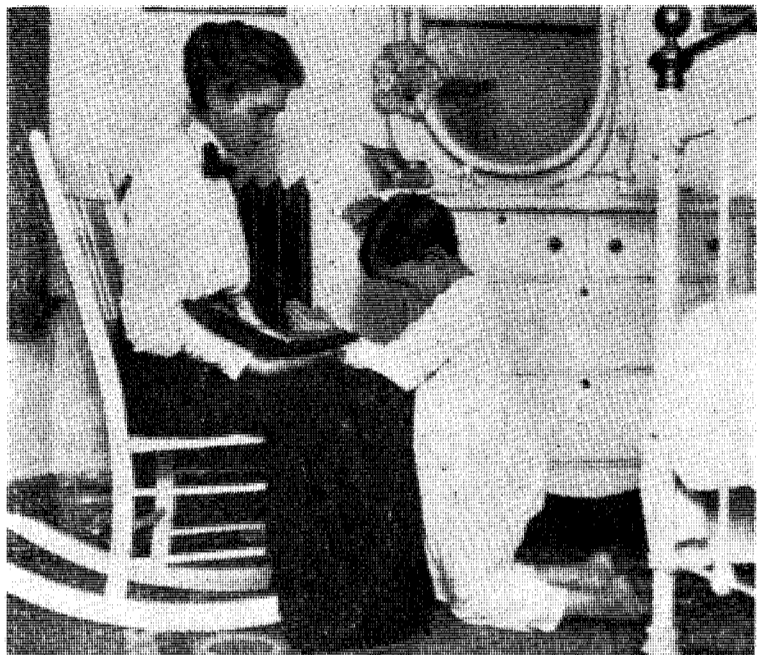
Liv Børsum har nettopp tropet av som aktiv leder av Nasjonalhjelpen. Nå bare hater hun.

I et intervju med «Norges Handel- og Sjøfartstidende» kan hun ellers fortelle at hun etter okkupasjonen fikk låne en lotteuniform, hvoretter hun gikk inn i fengslet på Akershus der hun låste seg inn i celle etter celle, inntil hun kom til Fehmers celle. Og han satt der i et bur.

Det er en interessant opplysning, da det i utallige rettssaker er edfestet at ingen uvedkommende fikk adgang til fengsler og fangeleirer for å beskue og håne «landssvikfanger».

Finland bøyer seg for ateistene i øst

Finland har forbode «snikhandel med biblar» (og annan religiøs litteratur) frå Finland til Russland. Det fortel litt om den finske angsten for den russiske bjørnelabben. Og det fortel ein god del om Kremles angst for sin overmann: Bibelen og den kristne trui. Men det fortel ogso litt om det frie Vestens utrulege tankeløyse. For kva er verst: Å slåst for den tapte fridomen i lekkjer, eller å misbruka fridomen i frie land?

Tjuge estniske kristne skreiv for ei tid sidan eit brev til president Urho Kekkonen for å få avlyst forbodet mot «sniksal av biblar». For i Estland er biblar vorte sjeldan vare no etter mange års russisk styre. Sidan 1940 er ikkje ein einaste estnisk bibel vorten prenta i landet. Men i 1968 var det prenta ein estnisk bibel i utlandet. Og slike biblar har finnane also no forbod mot å «snikselja» til estniske kristne som so gjerne vil ha dei. Men estniske biblar er no so sjeldan vortne at dei vert selde på svartebørsen til 2 tridelar av ei månadsløn.

Det er klart at det ikkje er eit ekte finsk påfunn som ligg bak dette kristendomsfiendske for-

REDAKSJONEN

ber innsenderne forkorte sine innlegg mest mulig, da vi ellers selv må gjøre det.

På grunn av plassmangel må ofte innsendt stoff stå over ett eller to nummer. Fortvil derfor ikke om du forgjeves leter etter din artikkel, som sikkert ville ha vært den beste i dette nummer.

bodet. Det er eit produkt av kreml-marxisme. Og ei skam for heile Europa.

Eit estnisk blad som kjem ut i Sverige kommenterer snikhandel-forbodet og spør: I dag forbyd Finland eksport av biblar og religiøs litteratur til landi i Austblokki, men kor lenge vil ein kunne innsføra slik litteratur til landet? Og kor lenge vil ein kunna det til Sverige?

Det kan i fyrste omgang høyrest drastisk ut. Men saki er at den som ikkje brukar sin fridom, men tillet at han krenkjest, har seg sjølv å takka om han ein dag vaknar opp i lekkjer.

Norske kristne har god grunn til å vera taksame mot Misjon bak Jernteppet for all den informasjon som denne vesle organisasjonen gjev oss om kampen for kristentru i bak jarnteppet. For elles hadde vi knapt visst om, og iallfall ikkje tenkt mykje på det som vi no høyrer frå Estland. Men i Estland har denne undertrykkingi vore kvardagskost i mange år. Og vi visste det ikkje, og tenkte lite eller ingenting på det.

Det er eit faktum at det som vi no høyrer om den kristne åndskampen i Austblokki, er vitnesbyrd av so stor gjennomslagskraft at det utgjør ein av dei sterkaste motstøytane mot fråfallet i Vesten frå kristen tanke og tru.

Og opnar vi oss ikkje for dette vitnesbyrde, kan det henda at kristentru blømer opp i slavekåri i Aust samstundes som ho bukkar under i dei frie velstandslandi i vest.

(Leder i «Dagen»)

Stadig mere kommunisme i Norges Unge Venstre

Det amerikanske nyhetsmagasin US News and World Report har i en av sine utgaver en artikkel om den økende militære oppbyggingen i Sovjetunionen.

I denne siteres vestlige eksperter som har satt opp seks land og områder som står øverst på listen for Sovjets ønskemål.

Norge står her oppgitt sammen med Iran, China, Jugoslavia og det sydlige Afrika.

Når det gjelder Norge heter det at Sovjet presser på for å sikre seg full kontroll over den viktige sjøveien fra Murmansk og ut i det åpne Atlanterhavet.

Artikkelen i det amerikanske nyhetsmagasinet er interessant, sett på bakgrunn av Sovjetprovokasjonene mot Norge i de siste år. Den er også interessant i forbindelse med det annet ønskemål, nemlig Iran. Ledende politikere i Carteradministrasjonen hevder her at Sovjetunionen leder opprøret mot Sjahen.

Den amerikanske avis kjeden Cox skriver at dersom opprøret lykkes, vil det bli etterfulgt av et venstreorientert regime som er velvillig innstillet overfor Sov-

jetunionen.

Sovjets hjelp til den 79-årige Khoeini og hans tilhengere støttes aktivt av de franske og italienske kommunistpartier, mens Sovjetlakeiene i andre land «blåser til ilden» med krav om boikott og fordømmelse av Sjahens militærregime.

I en amerikansk ekspert-rapport heter det at det vil bety en katastrofe for oljehungrige vesten, hvor situasjonen vil bli verre enn noen gang siden 2. verdenskrigs utbrudd.

Blant politiske organisasjoner i Norge som vil ha oss inn i en slik situasjon hører Norges Unge Venstre.

I en større annonse i Dagbladet hyor styret i Iran fordømmes stiller venstreungdommen opp sammen med Sosialistisk Venstreparti, Sosialistisk Ungdom, Kommunistisk Ungdom, Rød Front i D.N.S., Palestinafronten, Norsk Studentunion og Studentutvalget i Tromsø.

Det skal være sannhet i det gamle ordtak: Si meg hvem du omgås, og jeg skal si deg hvem du er.

Nederlag for det røde SWAPO

Det har vært valg i Sørvest-Afrika — eller Namibia som norsk presse foretrekker å kalle landet. Dette valget har vært fordømt og forhånet av FN og ellers alle «gode» krefter fordi det ikke passet den røde terroristorganisasjonen SWAPO å delta, til tross for at de bestemmende sørafrikanske myndigheter ga dem full anledning til det. Isteden oppfordret SWAPO til boikott av valget.

En reportasje i NRK-fjernsynet illustrerte tydelig hvor halsløst amatørmessig og uvitende norsk utenriksreportere er — eller ev. hvor bevisst de feilinformerer. Det ble gjort et stort nummer av at en hvit funksjonær hjalp analfabeter til rette med stemmeseddelen og til tider satte et kryss på deres vegne. Dette skulle da vise at valget var svært suspekt.

Hva NRK ikke så — eller ikke ville se — var at bare en ting ved dette valget var virkelig viktig: Hvor mange ville våge å trosse terroristenes boikottparole og likevel møte opp i stemmelokalene? Og hva ble re-

sultatet? At oppmøtet av stemmeberettigede lå rundt 80%, d.v.s. på et nivå som er normalt f. eks. ved norske valg. I dette store fremmøte ligger en knusende dom såvel over SWAPO-terroristene som over FN, den norske regjering og andre som støtter disse illgjerningsmenn i Sørvest-Afrika.

At man stemte var altså det viktigste ved dette valg, ikke hvilket parti man stemte på. Likevel er neppe noen velorienterte iakttagere forundret over den store oppslutning Turnhallelisiansen fikk. Den baserer seg på de månedlange Turnhallelisiansforhandlinger i fjor, der fremtredende representanter for alle landets 11 folkeslag arbeidet seg frem til en konstitusjon som gir frihet og like rett for alle.

I Sørvest-Afrika representerer SWAPO volden, rød undertrykkelse og ufrihet, mens Turnhallelisiansen står for en moderat og friheltig løsning som åpner veien til en lys, sikker og god fremtid.

Men vår norske regjering støtter altså SWAPO.

Kong Gustaf var «sviker»

Kong Gustaf V av Sverige sendte i 1941 en hjertelig takke- og gratulasjonshilsen til Adolf Hitler i anledning av Tysklands angrep på Sovjet-Saveldet, framgår det av en serie dokumenter om tysk utenrikspolitikk i perioden 23. juni — 11. desember 1941.

Ett av dokumentene er et brev fra den tyske chargé d'affaires i Stockholm til utenriksdepartementet i Berlin datert 28. oktober 1941 der det heter: Kongen av Sverige har anmodet meg om å bringe videre til der Führer følgende synspunkter når det gjelder Sovjet-Samveldet: Helt fra den siste verdenskrigs slutt har kongen innsett hvilken alvorlig fare bolsjevismen representerer. Kongen ønsket derfor helt oppriktig å gi uttrykk for den taknemlighet han føler overfor der Führer for at han har besluttet å knuse denne plage. Kongen ba om at hans hjerteligste gratulasjoner må bli formidlet til der Führer i anledning av de store resultater som alt er oppnådd.

Av et annet dokument framgår det at en tysk diplomat i Vatikanet, Fritz Menhausen, underrettet sine overordnede om at paven stod på Tysklands side. — Man blir stadig mer og mer overbevist om at i sitt hjerte står pave Pius XII på aksemaktenes side, heter det i et brev til utenriksdepartementet i Berlin.

STOR HELT

Under krigen sendte London-regjeringens propagandaavdeling ut til verdenspressen et bilde av en gutt foran et stort H7-merke. Dette skulle da være symbolet på den heltmodige norske motstand mot tyskerne.

Gutten, som nå bor i USA, har syntes at tiden igjen er inne til å tre frem for verdenspressen. Han forteller at bildet er tatt inne i en landbrukssilo. For å gjøre det hele litt mer spennende, føyer han til at «hvis vi var blitt oppdaget, ville vi sikkert ha blitt skutt på stedet».

Enhver med noe kjennskap til forholdene og med et minimum av vilje til objektivitet, vet at dette mildt sagt er tøv.

Men verden vil som vanlig bedras og sluker ukritisk hva denne «helten» forteller.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Utgiver: Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Formann og bladets ansvarlige leder:

Kåre Haugerud

Den tapte frihet

På annet sted i månedens «Folk og Land» har vi sakset en leder fra den kristelige dagsavisen «Dagen». Den er skrevet av bladets uredde redaktør, Arthur Berg, som er velkjent for en penn som kan vekke opp noen og enhver.

I lederen kommer han med en tankevekker i forbindelse med Finlands forbud mot salg av bibler og annen religiøs litteratur til land i østblokken:

«Det fortel litt om den finske angsten for den russiske bjørnelabben. Og det fortel ein god del om Kremis angst for sin overmann: Bibelen og den kristne trui. Men det fortel også litt om det frie Vestens utrulege tankeløse. For kva er verst: Å slåst for den tapte fridomen i lekkjer, eller å misbruka fridomen i frie land.»

Vi kom til å tenke på disse ord, da vi i juleuken leste Victor Sparres utmerkete bok: «Stenene skal rope». (Tiden, 1974)

Her forteller forfatteren at Aleksander Solsjenitsyn for noen år siden skrev et brev til patriarken Pimen, hvor han blant annet spurte om hvorfor det i Sovjetunionen skal legges hindringer i veien for at barn skal få høre det kristne budskap.

Dikteren fikk ikke den gang noe svar. Men nu har han fått det, ikke bare fra patriarken Pimen, men også fra metropolit Seraphin. «Aleksander Solsjenitsyn er et menneske i dypt moralsk forfall,» sier de. «Deportasjonen er berettiget, mener de sovjetiske geistlige. «Solsjenitsyn er en hateful fiende av sitt folk.»

«Det melder seg et fryktelig spørsmål», skriver Victor Sparre. «Er ikke disse sovjetiske geistlige de samme som vår norske kirkes biskoper samarbeider med i Kirkenes Verdensråd? Kan et slikt samarbeide foregå samtidig som man avviser løggen i sitt hjerte?»

Og Sparre fortsetter: «I Kirkenes Verdensråd er det uttrykkelig slått fast at ingen medlemskirke er ansvarlig for en annen, men likevel, som patriarken Pimens eller metropolit Seraphims brødre i troen er vi medskyldige i deres handlinger.

Generalsekretæren i Det Lutherske Verdensforbund har uttalt at man ikke bør skade de russiske kristne ved å protestere overfor de sovjetiske ledere; man bør tvert imot støtte for fullt patriarken Pimens verdensomspennende arbeid.

Våre geistlige ledere må ha oss unnskyldt at vi ikke forstår en slik holdning.

Nylig har ett tusen fire hundre og treogfemti russiske mødre skrevet et brev med fulle navn og adresser til De forente nasjoner og klaget over at de er blitt fratatt sine barn, fordi barna var oppdratt i kristen tro. De sovjetiske myndigheter plasserte dem i ateistiske oppdragelsesanstalter.

FN's menneskerettighetskomisjon sendte en beklagelse tilbake og opplyste at kommisjonen ikke hadde mulighet for å utrette noe som helst. «Menneskerettighetskomisjonen har ingen makt til å gjøre noe med hensyn til menneskerettighetene», het det i brevet.

Prestene skal være menighetenes hyrder, men hvem er hyrde for disse russiske mødre? Patriarken Pimen kan det ikke være, for han er jo opptatt med sitt verdensomspennende arbeide i Kirkenes Verdensråd sammen med våre egne geistlige», skriver Victor Sparre i sin bok.

For måneder tilbake meldte Frelsesarmeen seg ut av denne internasjonale kirkenes organisasjon. I protest mot støtten til de kommunistiske frigjøringsgrupper; som et NEI til leflingen med de ateistiske makthavere i Sovjet.

Storparten av folket vårt hilste beslutningen med stor glede, og respekten for Frelsesarmeen ble ytterligere styrket.

Det samme kan ikke sies om Kirkens ledelse, våre bispes; som ikke bare tier, men også godtar den kommunistiske undertrykkelse av millioner mennesker. Nemlig gjennom sin opprettholdelse av medlemsskap i Kirkenes Verdensråd.

Kanskje burde bispene lese «Dagen»s leder en gang: «Den som ikkje brukar sin fridom, men tillet at han krenkjast, har seg sjølv å takka om han ein dag vaknar opp i lekkjar.»

INO som utgiver av Folk og Land

Fra januar 1979 er A/S Folk og Land oppløst som eget aksjeselskap, og utgivelsen overført til Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie. (INO)

Når ordningen enstemmig ble vedtatt på de to generalforsamlinger i avis og institutt var det av praktiske årsaker, som vil bety store økonomiske besparelser og en smidigere ledelse av de mange arbeidsoppgaver.

I forbindelse med sammenlutningen blir det ingen endringer i de retningelinjer og for-

målsparagrafer som tidligere er protokollert. Det må derfor understrekes at all økonomisk støtte avisen mottar fra leserne utelukkende vil komme «Folk og Land» til gode. Samme forhold gjelder selvsagt Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie.

I 1978 har avis og institutt påtatt seg felles oppgaver langt utover den opptrukne rammen. Samarbeidet har gått utmerket, og ut fra erfaringene som er gjort vil en samlet administrasjon av våre to virksomheter be-

ty et fremskritt som kommer oss alle til gode.

Dette gjelder bl.a. utgivelsen av verket om den norske okkupasjonshistorie. I et nyttårsintervju med formannen i INO, Kåre Haugerud, som vi bringer i neste nummer, bebudes således at serien vil fortsette. Foruten Odd Melsoms siste manuskript, «NS og kulturlivet», er også tatt initiativet til en bok om Nasjonal Samling og bøndene under okkupasjonen.

På nyttårsbesøk i avisen vår

«Hvem er egentlig dere som stiller med — Folk og Land? — Hvordan opererer staben under arbeidet med å få ut avisen?»

Dette og lignende spørsmål får vi ofte.

Kanskje kunne det være en idé å ta leserne med på et lite nyttårsbesøk i bladet vårt, og hilse på medarbeiderne.

Det passer forresten godt, for fra og med dette nummer er det formannen i Ino, Kåre Haugerud, som er avisens ansvarlige leder. Det er han som i fremtiden skal trekke i — Folk og Land's — forskjellige tråder, slik han i flere år har gjort det i Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie.

Nå er det han som skal gå igjennom manuskriptene og godkjenne eller forkaste innholdet. Føler noen seg tråkket på tærne av — Folk og Land —, er det også han som må ta støytten. Men Haugerud har nå aldri vært skvetten av seg.

Ellers er det redaksjonssjefen og hans komité som er de skrivende karle i redaksjonen. Det er disse som også ordner med en bra layout, godsnakker med gutta på trykkeriet og tar vekslende på seg grov- og finkorrektur. De fryder seg over mange innlegg fra leserne, men legger ikke skjul på at manuskriptene ofte er i lengste laget.

I forretnings- og abonnementsavdelingen deles ansvaret av to gamle kjempere som registrerer abonnement, fornyelser og støtteannonser. Regnskapsføreren holder bøkene ajour, og en statsautorisert revisor kontrollerer med jevne mellomrom de mange tallrubrikker.

Selve ekspedisjonen og platearkivet har tre medarbeidere, men flere må tilkalles når hurtig innsats kreves. Den myndige leder av ekspedisjonen sørger for at de navnedde aviskonvolutter foreligger i tide før utsendelsen. Han henter også avisene når de er ferdig tilskåret og leverer bladene til postverket, kommisjon og avisutsalg.

En medarbeider sørger for

frankering av aviskonvoluttene, og en gruppe innkallede mannskaper «slår» navn på alle de aviser som sendes åpne. De fyller også aviskonvoluttene, teller opp aviser til kiosksalget, legger inn i avisene eventuelle postgiroblanketter og bunter avisene etter de postnummer som postverket krever.

Som Du vil forstå ligger det et hårdt og tidkrevende arbeide bak den avis Du nå holder i hånden. En avis som hver måned skal rekke frem til de tusener abonnenter, enten de nå bor på Flisa eller i Madrid.

Likevel er det med største glede medarbeiderne går til sin gjerning. De gjør det i forvisning om at — Folk og Land — betyr noe for den enkelte abonnent. At den virker som en utstrakt vennskapshånd, og ikke minst er med på å avsløre rettssvikernes løgnaktigheter om vårt «svik» mot fædrelandet.

Tusener utenfor vår egen krets leser idag vår avis, og reaksjonene har vi allerede opplevet gjennom debatt og objektiv forskning omkring tiden før, under og etter okkupasjonen.

Våre medarbeidere kjenner betydningen av — Folk og Land —. Derfor ofrer de store deler av fritid og familieliv for at bl. a. DU skal motta avisen hver måned. Og ikke ett øre får de i godtgjørelse!

Et spørsmål: «Med de tusener abonnenter må vel avisen bære seg godt økonomisk?»

Vårt svar: «Vær klar over at abonnementsprisen er latterlig liten, og slett ikke dekker priser på papir, trykk, klisjeer og porto. La oss dessuten understreke at vi sender avisen gratis til tre tusen toppfolk innen norsk politikk, nærings- og kulturliv, som vi mener bør være orientert om vårt syn. Det koster penger, men er også en god investering.

Derfor er vi sørgelig avhengig av at våre abonnenter betaler sitt abonnement uten purring; at de skaffer oss nye abonnenter og at de også i 1979 sender oss et ekstra kontanttilskudd gjen-

nom våre støtteannonser.

Vårt høyeste ønske er selvsagt at en eller annen har en million kroner til overs, slik at bladet kan bli større, eller utkomme oftere.

Men det er vel for meget forlangt!

Skjønt ingen ting forundrer oss lenger!

Paragrafen

Da undertegnede i sin tid fikk i oppdrag å lage kvinnens og hjemmets paragraf, vil jeg gjerne få lov å gjenta den, slik den opprinnelig lød.

Overskriften var: «Familien og hjemmet vernes.»

Og i sitt første utkast lød den slik:

«Respekten for kvinnens virke i hjemmet og for morskallet høynes. Barnetrygd og trygd for gamle og uføre.»

Dette stemmer da også helt med hva forskeren, Nina Nordberg, fra Bergen har uttalt i sin rapport om den innstilling kvinnene i Nasjonal Samling hadde til liv og samfunn.

Men jeg må få tilføye at en annen av våre kvinner, Ragna Prag Magelsen, ønsket å tilføye ennå noen punkter til kvinneparagrafen, — som straks ble tatt med.

Fra 1933 og frem til 1945 var således ordlyden i paragrafen slik:

«Respekten for kvinnens virke i hjemmet og for morskallet høynes.

Politisk og rettslig og yrkesmessig likestilling mellom mann og kvinne.

Barnetrygd og trygd for gamle og uføre.»

Vi kan vel fastslå at vi var forut for vår tid med hensyn til både den ene og den annen side av kvinnesaken, slik vi hadde fått det hele med i en paragraf.

Og i alle fall absolutt på høyde med tidens brennende kvinnespørsmål. K.N.

H.r.advokat Dahlen løper fra sitt ansvar i 1945

Øyvind Bolstad, forfatteren som bl. a. i Sovjet har fått utgitt sine bøker i store opplag, hadde torsdag 2. november et innlegg i «Bergens Arbeiderblad». Det fortalte om en gjeng norske soldater som i 1945 tropet opp i Bergens kretsfengsel, hvor de dro med seg en 16 år gammel gutt ut på Bergenshus. Der ble han stillet opp mot muren og pepret med kuler.

«Et lite år etter ville han kanskje blitt friggitt,» skriver forfatteren.

Øyvind Bolstad fikk ubehageligheter på grunn av sitt innlegg. «Storgutta» fra den tid rykket ut mot ham, og det het på by'n at nå var «kommunistene gått sammen med nazistene». Høyesterettsadvokat Erik Dahlen som var sjef for landssvikavdelingen slo i en samtale med «Bergens Tidende» fast at historien ikke kunne være sann.» Det foregikk ingen henrettelser på Bergenshus sommeren 1945, og ingen eksekusjoner ble foretatt på den måten Bolstad antyder. Jeg ville absolutt ha visst om det dersom noe i den retning hadde forekommet. I disse dager da landssvikoppgjøret etter frigjøringen i 1945 blir debattert fra mange sider, er det nødvendig å slå en pæl igjennom histo-

rier som dette en gang for alle,» uttaler høyesterettsadvokaten.

Per Lie rykket ut med et svar i «Bergens Arbeiderblad». Han skriver:

Det er uvesentlig om dette hendte sommeren 1945 eller senere, senhøstes 1945 eller på nyåret 1946. Hovedsaken er om det hendte. Og det gjorde det.

Jeg var fange på Knappen da en ung gutt ankom. Han fortalte at han hadde fått livsvarig fengsel, og at både aktor og han hadde anket saken til Høyesterett. At straffen ville bli satt ned, tvilte han ikke på. Det var ikke lang tid han ble på Knappen. En dag ble han hentet til Kretsfengslet i Bergen. Høyesterett hadde omgjort livsvarig fengsel til dødsstraff.

Hvem som hentet ham i Kretsfengslet og førte ham til Bergenshus, spiller ingen rolle. Han ble skutt, og jeg tror ikke han var klar over hva han hadde vært med på . . .»

«Folk og Land» har fått mange henvendelser om denne grufulle henrettelse av en unggutt etter okkupasjonen. En kamerat av den myrdede forteller: «Knappen fangeleir var en leir beregnet på unge landssvikfanger som gjennom skoling skulle «reddes» tilbake til samfunnet.

Hit kom Alfred, som etter en vannvittig domsavsigelse var dømt til livsvarig fengsel. Vi sto alle uforståelige til dommen, *Han var jo bare barnet*, og på østlandet hadde han neppe fått mere enn fire/fem års fengsel for tiltalen. Vi trøstet ham derfor med at dommen ville bli en helt annen etter anken, og at han etter en tid ville få komme hjem til mor og far. Fortrolig med dette falt han til ro, og sammen med sine venner deltok han i leirens aktiviteter.

En ettermiddag vi spilte kort på barakken stormet det plutselig inn fem politimenn som kastet seg over ham, og nærmest bar ham ned mot administrasjonskontoret. Der ble han lenket og kastet inn i en politibil.

En ukes tid etterpå ble han skutt, . . . på Bergenshus.»

Om høyesterettsadvokat Erik Dahlen hadde antydnet at han ikke *erindret* historien ville vi trodd ham. Det var jo så mange som ble skutt i den tiden — på Bergenshus.

Men når han *benekter* det hele, og vil slå en pæl gjennom historier som denne, da viser det igjen hvordan «storfolket» fra den tid unndrar seg ansvaret for sine handlinger.

Torturist — men krigshelt

Husker Du Siegfried Andersen? Muligens ikke. Han var best kjent under klengenavnet GULOSTEN. En av våre mest kjente førkrigsforbrytere.

Under okkupasjonen fikk han bruk for sine evner som skapsprenger. Han ble nemlig sabotør og «god nordmann». Ja, så aktet ble han, at han senere fikk håndhilse på kong Haakon.

Dessverre ramlet han «utfor» igjen etter okkupasjonen. Bl. a. drepte han med kalt blod to ubevæpnede tyske soldater som var internert i Vadheim i Sogn. Grunnen var skuffelsen over at de ikke hadde brennevin til ham. Hans tidligere innsats under okkupasjonen gjorde at han ble frifunnet for mordene. Slik også «Feldmannforbryterne» ble det!

Men visste Du at GULOSTEN hadde en kone som også var krigshelt? En torturist av verste sort! Hennes navn finner Du på bautaen over norske krigshelter på Grini utenfor Oslo.

Det er «Aktuell Rapport» som forteller historien om fru Andersen. Om hvordan hun sammen med bl. a. Gulosten fikk lurt en «angiver» (Colban) inn på dyrehospitalet Cheval, hvor de slo ham ned med en hammer.

«Ikke hardere enn at han våknet etter en liten stund,» fortalte

fru Andersen senere til sin etterforsker. «Mannfolkene kneblet ham. Vi slepte ham ned i kjelleren, og der lempet vi ham opp på et bord og bandt ham fast til bordplaten. Siegfried var mest stemt for å skyte ham, men jeg nektet. Der han lå på ryggen med hender og føtter lenket utgjorde han et ypperlig mål. Jeg tok derfor fire kniver og korsfestet ham. Han vred voldsomt på seg, men kunne ikke komme løs. Skrike kunne han heller ikke. Da han hadde ligget slik omtrent en time tok Siegfried over behandlingen. Han tok et kort jernrør og slo «angiveren» (Colban) i stykker. Hvert eneste ben ble knekket eller splintet. Etter ca en time døde han.»

Mordets bestialske karakter gjorde at saken ble behandlet av standretten. Hvor utfallet ble dødsdom for fru Andersen. Hennes mann, Gulosten, kom seg unna.

Fru Andersens lik var blant dem som ble funnet i 1945. Det ble lagt på utstilling, og «landssvikere» måtte paradere forbi det for å få et bevis på egne og tyskernes «redselsgjerninger». Idag står hennes navn på æresbautaen på Grini.

Fortjener hun virkelig det, spør reporteren Olaf Uthaug.

Det var farlig å være potetskreller på Østfronten

Av Fylkingfører EK II

Herr redaktør!

Jeg fikk ei klingen mot en klingebryne i ærlig kamp for sannhet og for rett, men horden stod omkring meg tett i tett og gikk til angrep med en dyne.

Jeg har fulgt engelsk skikk med bokstaver etter mitt navn, og kommer her også til å følge en annen engelsk skikk — nemlig understatement: Boken om Hamsun har vakt stor oppsikt. Mange omtaler den som en mursten, men den kommer vel til å virke som en atombombe.

Det må være trist for alle dem som gjerne vil at «rettsoppgjøret» skal glemmes. Det var en gjeng presumptivt intelligente personer som satte det iscene og brukte fem års løgnpropaganda og historieforsk-

ning til å forberede det som vel er den verste forbrytelse i norgeshistorien. Men en ting var det som disse folkene, tross sin infame intelligens glemte, nemlig at sannheten alltid kommer for en dag. Og den kommer stadig dryppende selv om f. eks. Bjørn Carling vil at boken skal trekkes tilbake. Men hva nytter det? Snart kommer det en til, nemlig H.r.advokat Sigrid Strays bok.

Det blir sagt så meget morsomt. Forleden dag skrev f.eks. Odd Eidem at «nazistene» øyensynlig hadde engasjert et PR-byrå. Det er helt unødvendig. Skikkelige mennesker kommer med sine bidrag uten påtrykk.

For bare å nevne et par bøker av heimefrontleder Langeland og siste Svein Blindheims bok om frontkjemperne. Den siste kan jeg anbefale spesielt for ham som skrev i Aftenposten at det var da ikke noe sak å skrelle

poteter på østfronten. Jeg kan fortelle vedkommende at av disse «potetskrellere» falt det 40% av den første avdelingen som dro avsted. Av et annet kompani på finskefronten på ca. 150 ble alle med unntagelse av 8 mann meiet ned. Det var nok farlig å være «potetskreller» på østfronten. Jeg kan forresten nevne at ifølge major Blindheims bok hadde flesteparten av frontkjemperne deltatt i kampene i Norge i 1940.

Men skal vi se på regnskapet, fasiten av «rettsoppgjøret»: I 1945 ble ca. 100 000 personer fratatt stemmeretten — i strid med grunnloven. Resultatet var at de borgerlige tapte valget, for det er i hvert fall sikkert at NS-folkene ikke ville stemt på dem som drev landet inn i krigen. At de borgerlige lot seg lokke inn i svindelen med «rettsoppgjøret» er fremdeles en gåte for meg.

For så å ta fasiten av verdensoppgjøret: Bl. a. har vi fått militærbasen Murmansk som vel setter russerne istand til å ta iallfall Nord-Norge i løpet av et døgn.

Hvis Tyskland hadde vunnet krigen, var Murmansk sannsynligvis tilfalt Norge — kanskje Finland, og vår farlige nabo, Sovjetsamveldet ville overhodet ikke eksistert.

Det er en mangel ved boken. Forfatteren vet ikke hva nasjonalsosialisme er. Avkledd alle talemåter er det rett og slett: Fellesnyttan foran egennyttan.

Jeg har lest professor Langfeldts forklaring i dag, men jeg har også lest Hamsuns «På jengrodde stier». Jeg tror mere på Hamsun, som på tross av sine «svakkede sjelsevner», har skrevet en slik genial bok. Og Langfeldt kan nok ikke komme fra sin herostratiske berømmelse.

Han har klart å reise en skampel over seg som ingen vil hjelpe ham å rive. Dagbladet har nok oversett at det er et hull i landssvikanordningen. Det glemte nok i farten å forby samkvem mellom NS-ister. Vi er så frekke at vi treffes til hyggelig samvær, og vi har frontkjemperfester. Vi tar gjerne mot besøk og vil legge alle kort på bordet. Dagbladet kan også lese i avisen vår at vi ved blod, svette og tårer har klart å skrape sammen en ganske bra formue. Vår hensikt er å få fram sannheten om okkupasjonstiden som trenger korreksjon.

Denne artikkelen er ment som en svanesang, men hvis noen vil protestere, tar jeg gjerne en diskusjon selv om jeg er invalidisert som følge av innsatsen for Norge.

Jeg er ingen nazist

Herr redaktør!

Med hvilken rett kaller den samlede presse meg og alle andre NS-folk for nazister?

Uten rett overhodet.

For det første føler jeg intet som helst fellesskap med den «nazist» som etterkrigstidens hysteriske pressehets har skapt. Man har tegnet et bilde av et menneske som med begeistring går inn for vold og undertrykkelse, som iherdig motarbeider alle sosiale fremskritt og som prinsipielt forfølger alle som ser annerledes ut eller mener noe annet.

Jeg kjenner hverken meg selv eller mine venner igjen.

Ingen som ønsker å tale sannhet kan vise til et eneste tilfelle der NS i tredveårene grep til vold. Derimot ble vi ofte utsatt for rødt vold.

Under okkupasjonen kjempet vi for å skape forhold som kunne redusere krigens vold til det mulige minimum og beskytte den norske kvinne og mann mot krigens og voldens følger.

Sosial rettferdighet og folkelig solidaritet var alltid et av våre hovedmål både før og under okkupasjonen.

Respekt for såvel individuell som nasjonal egenart, både andres og vår egen, var selve kjernepunktet i vår tenkning.

Den annen hovedgrunn til at jeg ikke er og ikke ønsker å kalles nazist er denne: Dette ordet betegner entydig den tyske nasjonalsosialisme, og for min del er jeg — dypt, inderlig og bevisst — en nordmann og ingen tysker.

Om forholdet mellom Nasjonal Samling og den tyske nasjonalsosialisme skriver Quisling i

forbindelse med den meget omtalte partisplittelse (Fritt Folk 8/4-1937):

«Disse folk som nå står utenfor bevegelsen arbeider forsåvidt deres politiske ideer angår, for en ytterliggående «nazisme» som vi ikke vil ha i vår bevegelse, og som vi ikke ønsker virkeliggjort i vårt land hverken hva mål eller metoder angår. Vi vil ikke ha noen åndsfattig kopi av utlandet. Vår bevegelse bygger på norsk grunn. Vi må her i Norge skape oss en selvstendig utforming av den nye tids tanker og orden.»

Fordi dette i alle år var Quislings, bevegelsens og min egen holdning, kommer jeg alltid til å ta avstand fra ethvert forsøk på å kalle meg nazist.

T. M.

Vår skjebne knyttet til Europas

Herr redaktør!

En fersk gallupundersøkelse viser at det nå bare er 17% av det norske folk som ønsker oss med i det europeiske fellesskap, i EF. Jeg har en utstrakt kontakt med NS-folk på mange kanter av landet, og jeg er temmelig sikker på at det blant disse 17% er et betydelig antall NS-folk.

Jeg er selvfølgelig klar over at vår avis «Folk og Land» i 1972 gikk ut med en parole om å gå imot en EF-tilslutning, og at en del av våre folk fulgte denne parole, men jeg har aldri oppfattet denne holdning som prinsipiell. Det var heller så at man anså øyeblikket uheldig, at de rådende forhold på kontinentet for tiden ikke fristet til tilslutning. For prinsipiell motstand av et europeisk fellesskap kan en NS-kvinne eller -mann vanskelig være. Det var jo tvert om en av de sentrale ideer vi kjem-

pet for.

I tredveårene gikk Quisling og NS meget aktivt inn for et slikt fellesskap, bl.a. i form av det vi kalte «Stornordisk Fredsamband», der et hovedpunkt var at Tyskland og England måtte finne sammen i et fellesskap og slå bro over de motsetninger som allerede den gang hadde kostet strømmer av blod.

Under krigen var våre frontkjempere med i et frivillig europeisk soldatfellesskap, der ideen om et samlet Europa, om en føderasjon av frie og likeverdige nasjoner, vokste seg sterkere og sterkere ut gjennom krigsårene.

NS Ungdomsfylking gikk med glød og begeistring inn for Det europeiske Ungdomsforbund og var blant de aller mest aktive elementer i dette forbundet. NS-ungdom deltok også ellers i felleseuropeiske tiltak.

Vi har en stor tradisjon å forsvare.

Jeg kan forstå de NS-folk som fortsatt er betenkt på å slutte opp om de europeiske samlingsbestrebelse, men jeg er ikke enig med dem. EF-landene styres ikke etter prinsipper som vi er særlig glad for, og EF's politikk er i det hele ingen stor suksess hittil. Innrømmet. Men da Quisling i tredveårene gikk inn for en sterk utbygging av samarbeidet i Europa, var forholdene i de fleste land enda mer håpløse. Likevel satte han sine krefter inn for denne ide.

Norges skjebne er uløselig knyttet til Europas. Å tro noe annet er å gjemme hodet i sanden. Etter min mening er det derfor en livsviktig oppgave å prøve å påvirke utviklingen av det europeiske samarbeide innenfra. Jeg kan ikke med min beste vilje se noen annen vei frem.

F. K., Bergen

Regjeringen og LO ødela Tandberg

Som det nå går opp for stadig flere: Regjeringen har hovedansvaret for at et betydelig antall bedrifter som nå må legges ned, og det ansvaret har den fordi den i tillit til oljeinntektene heiet frem lønnsøkninger som det nå er helt klart at vi ikke hadde råd til. Hvem husker ikke disse tilsynelatende «hyggelige» meldinger fra regjeringen som lød om trent så: «Vi kan neste år regne med en reallønnsøkning på 4-5-6% (alt etter som), hvilket vil si en lønnsøkning på 14-15-16%». Nå vet vi hvor uansvarlige disse meldinger var. I kappløpet om stemmene kom man i skade for å ødelegge store og viktige deler av norsk industri, som i dag ikke lenger er prismessig konkurransedyktig.

Når det gjelder Tandberg går imidlertid regjeringens ansvar enda meget lenger.

Inntil for ganske få år siden var Tandberg en forbilledlig bedrift. Ikke bare hadde den fremragende produkter og en sunn økonomi, men i bedriften eksisterte i egentligste forstand hva vi i Nasjonal Samling kalte driftsfellesskap — en tilstand vi ønsket å skape i alle norske bedrifter. Her var klassekamp bannlyst. Grunnleggeren og eieren utnyttet ikke sine folk — tvert om organiserte han selskapet slik at de ansatte i virkeligheten var eiere. Og de ansatte på sin side behandlet ikke sin grunnlegger og leder som en «klassefiende», men tvert imot som en god og nødvendig partner.

Spør et hvilket som helst menneske som har vært ansatt i Tandberg i tidligere år — de blir blanke i blikket når de forteller hvor gode forholdene var i bedriften.

Men en slik mangel på klassekamp var en torn i øyet på LO og dermed noe som heller ikke regjeringen var så begeistret for. Og de hadde sine industri-«eks-

perter» Hauge og Gøthe til å sørge for en forandring i «riktig» retning.

Det er kjent at Tandberg var meget imot at staten presset Radionette på ham, og det er ikke umulig at han da tenkte på dette: Med Radionette ville LO og klassekampen rykke inn i bedriften.

Vi vet alle hvordan det senere gikk. Det ble kiv og krangel og konflikter, og med en kombinasjon av trusler og løfter lyktes det til slutt å få alle de ansatte inn i den politiske fagorganisasjons rekker.

Når man summerer opp alt dette — en fullstendig uansvarlig lønnspolitikk fra regjeringens side, at LO trengte seg inn med uro og kiv i bedriften og at de statlige industri-«eksperter» blandet seg mer og mer inn i driften, da er det ikke vanskelig å forstå hvorfor det gikk som det gikk med Tandberg.

Frimann

AV PLASSGRUNNER

må vi forbeholde oss retten til å forkorte innkomne manuskripter. Oftest gir vi innsenderen varsel om dette, men like før vi må levere manuskripter til setting, kan det bli for liten tid til det.

GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

MÅNEDENS «PERNILLE»:

DEN SYND SOM ALDRI KAN TILGIS

Så gikk da også året 1978 over i historien, et år med mange overraskelser og avsløringer. Vi har bl. a. fått vite at Vidkun Quisling var bigamist, men det er ikke hele sannheten. «Vi Menn» er dårlig orientert. I virkeligheten var han trigamist! Menn skal ikke skrive om slike ting, men overlate det til en kvinne. Vi er nemlig som bekjent grunnnet manglende intelligens utstyrt med intuisjon, noe menn igjen mangler fordi de har kløkt og intelligens. Og det er min intuisjon som har satt meg på sporet.

Quisling var også gift med en norsk kvinne, Malice Slarvessen fra Ondsdalen. Hun lever fortsatt, er riktignok sterkt åreforkalket, men legger ikke skjul på noe. «Vi Menn» og liknende seriøse publikasjoner kan bare kontakte meg og de skal få adressen.

Apropos «Vi Menn» — er ikke manfolkene der i stand til å finne kvinnelige eksibisjonister med enda større bryster som blikkfang? Redaktøren må tydeligvis ha blitt ernært med flaskemelk i en avgjørende alder av sitt liv og tar nå igjen det forsømte.

Så gjør vel også en herre med navn Oscar Hasselknippe som ifølge min far med hat til alt som ikke tenkte som han har redigert «Verdens Gang» siden avisen ble startet. «Lovlig» innsatte «landssvikere» skal ha betegnet organet som «Vredens Gnag». Samme, nå avgatte, redaktør har funnet ut at Terboven var en god mann for Norge og landets befolkning, og det var jo ikke landssvik når en tysker (og det var, så vidt jeg forstår de som gjorde det) sendte nordmenn til døden på Trandum eller Akershus eller når nordmenn

ble deportert til konsentrasjonsleirer i Tyskland. Landssvik var å forsøke å forhindre det. Terboven var en lojal tysk nazist svanger med drømmen om å bli visekonge av Norge, Quisling en illojal norsk landssviker som ville forhindre det. Takk og pris for at Hamsun ikke oppnådde å få fjernet Terboven, det kunne jo ha ført til langt bedre tilstander her hjemme under resten av krigen.

Nei, landssvik er den synd som aldri tilgis. En gemen seksualmorder fra Bergen gis ifølge «Se og Hør» en ny identitet, jobb og en

ny start i livet av det offentlige eller Krom, Rachel Schjødt får komme tilbake til Norge før den straff hun fikk for delaktighet i terrordrap er utløpet. Men landssvik er og blir landssvik. Å gjøre alt for å forsøke å rette opp skadene etter andres misgjerninger kan aldri tilgis.

Mord og terrordrap har sin forklarelige bakgrunn. Landssvik bunnar i nestekjærighet og fedrelandskjærighet. Den synd kan aldri tilgis.

Pernille

Kvifor so mykje flyktningar?

Herr redaktør!

Ja dette vil eg gjerne at det vert fleire spyteikn bak, etter at eg no akkurat er komen att frå ein 5 vekars tur i U.S.A.

— Me kjenner jo til at me etter at «freden braut laus» her i 1945, hadde ein kvote med sokalla «landssvikarar», som fór til millom anna fleire av landi i Sydamerika. — Me hugsar og at dei styrande i desse landa ikkje godkjende at dei var «kriminelle» forbrytarar som skulde utleverast. — Dei vart godkjende som politiske flyktningar.

— På turen eg no hadde «over der» oppdaga eg noko eg ikkje har kome i tankar om før, — Det var nemlig mykkje, både skrivning og *snakk* at mange hadde «vondt samvet», etter — som dei meinte at det millom flyktningarne var ein stor part av dei som hadde samarbeidt med Amerikanarane i dei 5 åra

desse «okkuperte» Vietnam.

— Ettersom det er tydelegt at dei styrande i Norge i dag har altfor lite «landssvikarar» som kan taka skulda for deira kjempetabbar, bør dei her vera ute om seg og sikra ein stadig aukande kvote av Vietnamesiske flyktningar. — Der er sikkert nok mange som har samarbeidt og som derfor har kvalifisert seg til stampelet «landssvikar». Her skulde vera store muligheter i lange tider. Det kunne vel vera ein høveleg jobb for tidlegare justism. Gundersen å taka seg av, slik at han kunne la døde nobelprisvannarar få fred i grava. — Til slutt vil eg gjerne ha fornøyelsen av å setja på trykk, det alle veit med 100% sikkerhet at Hamsun vil vera ein stor mann i lange tider etter at slike «store», som Gundersen for lengst er gløymd av alle.

Johs, G. Tofte, Toftevaag

Konfeksjon og patriotisme

Herr redaktør!

De fleste her i landet står i statskirken. Også jeg! Ikke av noen særlig kjærlighet til kirken. Jeg er bare ikke tilstrekkelig interessert i å trenge dypere inn i den teologiske materie, i alle fall ikke så meget at jeg vil ta anstrengelsen med å erverve et nytt standpunkt, en ny overbevisning. Den gamle konfeksjonen sitter godt, den klemmer ikke over skulderen. Det er en konfeksjon som er blitt god konfeksjon. Jeg, og andre med meg, kvir oss for bryet med å få en mer skreddersydd, en konfeksjon som dekker forstand og psyke hos den enkelte.

Flere enn noen aner føler seg mer tiltrukket av katolisismen. Når de likevel ikke går over, så er det bare fordi denne religion krever noe av oss. Innlevelse og personlig disiplin. Den katolske kirke tar ikke likeglad imot hvem som helst. Dessuten: 9 av 10 vet ikke en gang forskjellen på jødernes religion, eller på statskirkens og katolisismens lære. Spør nærmeste omgangskrets!

Som et latinsk ord sier: *Quia non movere, sett ikke i bevegelse det som er i ro.* Det er i grunnen et godt og ganske trygt livsmotto. Det krever ingen energi, ingen tankeutfoldelse. Som his-

torien viser så mange eksempler på kan et slikt standpunkt, eller rettere sagt mangel på sådant, forlene det enkelte menneske med en viss nimbus av soliditet og respektabilitet. Statskirken! Det er liksom selve hjemstavnsfølelsen, hjemstavnsretten, et legalt dokument på en legal tilværelse. La det bero med det.

At derfor majoriteten i dette land under okkupasjonen, og også før denne, var såkalte jøssinger skyldtes ikke en sterk patriotisk følelse. For da burde vi ha merket den også da landet i 1920—30 årene føre en forbitret kamp mot de destruktive krefter her i landet, mot det revolusjonære Arbeiderpartiet. Selv de såkalte borgerlige ofret seg for sin bridge, sin dans og sin seilas. Høyrepartiet hadde sin «The dansant», sine «Soireer», men overlot til noen ganske få å ta den hele aktive kampinnsats, nemlig de som etter krigen ble dømt som svikere. De andre var således ikke jøssinger fordi de ble ledet av en sterk indre patriotisk følelse, men fordi et hvert annet standpunkt medførte en viss usikkerhetsfølelse og balanseforskyvning.

Det ble summen av en felles negativ holdning som til slutt ga seg et positivt resultat for disse, — de gode nordmenn.

K. Sch.

Nå, Ola — må du skjems

Herr redaktør!

Nå Ola Nordmann, nå må du skjems. Nå har du vært ute med «strekene» dine igjen. Kan du da ikke la disse «svartingene» som du sier om innvandrerne, være i fred, og la dem drive sine forretninger som de sjøl ønsker.

For ikke lenge siden ble en pakistansk ungdom rundjult, uten at du tok parti, så kom det til klammeri mellom den norske regjering og noen chilenerne, hvor chilenerne vant en klar seier i tørre nevekampen med den norske øvrigheta. Heller ikke her tok du parti for chilenerne.

Ola, vet du at nå må du snart styre deg. Tenk å ikke ta parti for innvandrerne hva enten de bruker knyttenevene eller andre saker, — det er uhørt. Avisene sier du skal skjems etter en slik håndtering av våre kjære innvandrere som bare er her for en kort tid som «gjestearbeidere» og hjelper oss med koppevask i Oslo, fordi vi ikke gidder å ta slikt arbeide sjøl.

Skitt-arbeidet kan de ha som ikke er bedre vant, — tenk Ola. Du er nærmest blitt den verste nasjon i verden. Fra å være den fremste nasjon på de fleste områder for bare noen tiår tilbake, er du blitt en «hellskades» fyr. Før reddet du folk av andre nasjoner som var det dine egne, både på sjø og land, uten tanke på å redde deg selv. Vi kan tenke på «Venus»/«Trym»s forlis i Nordsjøen. Vi kan tenke på Fridtjof Nansen, vi kan tenke på Roald Amundsens selviske beredvillighet for å redde en annen nasjons berømthet, — uten tanke på egen mulighet til redning.

Jo da. En gang var du en stor mann Ola, av en stor og modig nasjon.

Muligens kom det av at dine besteforeldre leste katekismus og salmevers da de gikk for presten i konfirmasjonsskolen, —

Nå er salmeversene sløyfet til konfirmasjon, og Luthers lille katekismus er heller ikke brukbar lesning. Det skal være «samtidskunnskap» som sier at når innvandrende chilenerne eller andre, går til angrep på norsk øvrighet, så skal du gi dem en vennlig klapp på skulderen: — og deretter gå hjem å skjems, —

La meg sitere et vers av Erling Bjørnson;

«Å granske i din store sjel,
Se, dertil var du alt for liten!
Den strakte ikke til din viten,
Ti gransket du med vingen
stekket —

Hvem er det som er varig
svekket?»

Oscar Hansen, Hammerfest

Fra brevbunken

...Jeg tilhører ikke deres «krets». Avisen leser jeg likevel. Nærmest av nysgjerrighet. Ofte har den vært en tankevekker. Vedlagt følger abonnementspenger for ett år.

K. H., Narvik

...Eg synest at det er vemodigt å minnst det som hente med Quisling og mange med ham. Men eg trur no det at ein gang lyt dei standa til rette for sine gjerningar. For Han som styrar med Himmel og jord, Gud, greidar dei ikkje lura.

Eg er ein gamal abonnent av bladet vårt, «Folk og Land», som eg har vøre abonnent av heilt frå fyrste nummer av bladet kom ut. Eg likar bladet svært godt og kan ikkje unnvære det.

J., Eikangervåg

...Våre falne frontkjempere har ennu ikke fått sitt minnealbum, eller sin minnestøtte. Er det ikke en skam?

Mor i Vikersund

...Jeg var i England under krigen. Kjempet for at Norge skulle bli fritt. I stedet «hjernevaskes» vi til å bli kommunister. Vi merker det i skole, kringkasting, pressen og ikke minst fra regjeringshold. Sier vi vår frie mening blir vi stemplet som «nazister», og barna våre blir mobbet av lærerne hvis de holder fast på sin kristne tro. Vi trenger i sannhet en nasjonal samling.

Krigsseiler, Kristiansand

...Og med det samme, takk for en god avis. Selv om en nesten blir regnet for en forbyrter for å lese den, enn si annonsere i den. Men jeg har for lengst tonet rent flagg.

Jeg ønsker bare at det skulle ha kommet til en samling av dei nasjonale krefter som idag eksisterer som smågrupper utover landet.

M., Trøndelag

...Tenk hvis alle tok et skipertak og skaffet «Folk og Land» nye abonnenter, eller i det minste ga hva vi evnet til «støtteannonse»? Kanskje bladet da kunne gjøres større, eller utkomme hver 14. dag.

Vedlagt følger min skjerv.

Waldemar, Oslo

SVART HETS

Herr redaktør!

Er verdenskirkerådet kommet in under kommunistisk eller svart rasistisk innflytelse?

Rasisme er i Norge ikke populært; svart rasisme er naturligvis ingen rasisme. Det er legal kristelig mening. Det skulle ikke være sant; men det synes å være det allikevel. En hvit rasist mister arbeidet, en svart rasist blir hevet på gullstolen.

Vi leser at Verdenskirkerådet gir penger til såkalte befrielsesarmeer. Fra kristelig syn er det spørsmålet som reiser seg: Hvem skal befries? — og hvorfor?

For kirken ville det være naturligt å ta kampen opp mot de afrikanske stater som etter kolonitidens ende ble oversvømmet av russiske agenter, og idag kaller seg folkerepublikker.

I disse statene er kristelig religion «opium» for folket, som Karl Marx sier. Nettopp disse statene og deres leietropper får penger fra Verdenskirkerådet i Genf — og dermed fra Den norske kirke.

De statene som i første linje forsvarer seg mot kommunismen og hedendommen er Rhodesia og Namibia (Syd-vest Afrika) stater hvor hvite og svarte lever broderlig sammen uten særlover i rasespørsmål. Terrororganisasjonene mot disse statene får penger fra kirken. Fra Angola og Mozambique sniker mordere seg inn i disse landene og dreper misjonærer, prester og kristne skoleelever. Sykehus brenner og svarte plantasjearbeidere blir skutt ned uten nåde. Blank terror for å ødelegge samfunnet; for å gjøre innbyggerne modne til kommunisme og hedendom.

Nkomo har åpent sagt at han vil knuse den kristne kirke. Disse terrorister som vil befri sine land fra demokrati og kristendom — betales også av Den norske kirke.

Om norske prester (menn og kvinner som bærer ansvar) under disse forhold kan be sitt «Fader vår», med god samvittighet er et spørsmål jeg ikke våger å svare på.

Verdenskirkerådet synes å være forblindet av svart rasisme. Frelsesarmeen hadde mot til å si nei —. Om den norske kirke også har mot? Jeg tror det ikke.

Ivar Hjort Svendsen

Jeg er interessert

i kjøp av «Quislingsaken», samt et bilde (gjerne stort) av Vidkun Quisling. Skriv til:

Thor Åge Lerdahl,
Lejonsgatan 374,
13660 Handem, Stockholm.

Jernbanen

For å «befri Zambia for avhengigheten av de hvite» i Rhodesia, bygget kineserne for få år siden en 1.600 km lang jernbane fra Dar-es-Salaam i Tanzania til hovedstaden Lusaka i Zambia. Hvorfor har da Zambia nylig åpnet grensen til Rhodesia for å kunne bruke dette landets jernbaner frem til andre havner?

Forklaringen er enkel. I løpet av meget kort tid har de to landene Tanzania og Zambia greid å gjøre den nye jernbanen mellom Lusaka og Dar-es-Salaam på det nærmeste ubrukt. Av de 2.100 godsvognerne er i dag bare ca. 1.000 fremdeles i noenlunde brukbar stand, og bare 8 av de opprinnelige 27 lokomotivene er fremdeles i funksjon. Resultatet har vært at store mengder kobber har hopet seg opp i Lusaka, mens svære partier kunstgjødsel, som Zambia trenger hårdt til, ikke er kommet lenger enn til vareskurene i Dar-es-Salaam. Om et totalt økonomisk sammenbrudd skulle unngås, hadde derfor Zambia ikke annet å gjøre enn å søke hjelp hos sine «dødsfiender» i Rhodesia.

BOKTJENESTEN

Bøkene nedenfor kan bestilles gjennom Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO), postboks 914 - Sentrum, Oslo 1. Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	Kr. 15,—
Håkon Meyer: Et annet syn	» 20,—
§ 104: Mere lys over rettsoppgjøret	» 6,—
Astrid Berge: Hvem er du, dr. Paras	» 30,—
Karl Holter: Frontkjempere	» 30,—
Justus Vericultor: Den norske kapitulasjon	» 10,—
Ralph Hewins: Profet uten ære	» 30,—
C. H. B. Benneche: Landsvikoppgjøret og meg	» 15,—
A. Olesen: Fra utrykte kilder	» 15,—
Forbundet: Gi oss rettstaten tilbake	» 4,—
Lyder L. Undstad: Sannheten om Quisling	» 10,—
A. E. Hedem: Quo Vadis Norvegia	» 20,—
Svein Halse: I forreste linje	» 35,—
Toralv Fanebust: Jeg anklager høyesterett	» 12,—
F. Halle: Fra Finland til Kaukasus	» 35,—
Toralv Fanebust: Jeg anklager høyesterett	» 12,—
P. Harsem: Utrolig, men sant	» 25,—
A. E. Hedem: Statsmaktenes revolusjonære forholdt til grunnloven	» 10,—
Major Tellefsen: Når forsvarer faller	» 15,—
Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	» 65,—
Odd Melsom: Nasjonal Samling og fagorganisasjonen	» 80,—
Odd Melsoms bøker, pr. sett:	» 125,—
A. I. Bru: Det står skrevet	» 57,—

Averter
i
«Folk og Land»

MEDALJER
og utmerkelser fra 2. verdenskrig, bl. a. jernkors, dolker og effekter skaffes.
Billett merk «Originale»

Her selges avisen vår

Selv om du er abonnent på avisen vår kan det være en idé å kjøpe noen ekstra eksemplarer for utdeling i private postkasser. Du kan jo også «glemme» dem igjen på legens venteværelse, på kafeen, på toget eller i butikken din. Kanskje har du også venner som gjerne vil lese avisen.

«Folk og Land» selges i nærmere hundre kiosker og bladutvalg utover landet, men får du ikke fatt i den på hjemstedet, kan vi sende deg det antall du trenger. Løssalgprisen er Kr. 3,—.

Her er de foreløpige utsalgssteder: (Narvesen-utsalg)

Bardu: Kiosken	Oslo: Grandhjørnet
Bergen: Butikken, Torget 15	Oslo: Hotell Continental
Bergen: Kringsjøveien, Laksevåg	Oslo: Prinsensgate 21
Bergen: Olav Kyrres gate	Oslo: Stortingsgaten 2
Bodø: Royal-senteret	Oslo: Tåsen forretningscenter
Brandbu: Kiosken	Oslo: Torggaten 30
Brumunddal: Sentrumsbygget	Oslo: Vestbanen
Drammen: Bragernes torg	Oslo: Østbanen
Drøbak: Torget	Røros: Kj.gaten 2
Finnsnes: Finnsnes sentrum	Sandnes: Oalsgaten 2
Forneby: Ankomsthallen	Sandnes: Sentrum
Fredrikstad: Blomstertorget	Sandnes: Huset Vårt, Solaveien 3
Fredrikstad: Det glade hjørnet	Sarpsborg: Torget
Halden: Torget	Ski: Ski jb.st.
Hamar: Triangelgården	Skien: Landmannstorget
Hammerfest: Idrettsveien 17	Stavanger: Arneageren
Hammerfest: Rådhusplassen	Steinkjer: Steinkjer jb.st.
Harstad: Harstad sykehus	Stjørdal: Stjørdal jb.st.
Holmestrand: Torget	Stokmarknes: Kiosk
Hommelvik: Hommelvik jb.st.	Stord: Kiosk
Høvik: Dragveien 25	Tromsø: Storgaten 25
Kirkenes: Wiullsgate	Tromsø: Stortorvet 4
Kirkenes: Sørneskryset	Tromsø: Fr. Langes gate 19-21
Kongsberg: Kongsberg jb.st.	Trondheim: Kongensgate 11
Kristiansand: Dronningensgate 79	Trondheim: Munkvoll
Levanger: Kirkegaten 25	Trondheim: Nordregate 4
Lillestrøm: Lillestrøm jb.st.	Tønsberg: Kremmerhuset, (2. etg.)
Moss: Moss Sparebank	Tønsberg: Tønsberg jb.st.
Moss: Dronningensgate 4	Volda: Hamnegaten 13
Måløy: Edw. Ruuds hospital	Ålesund: Kongensgate 25
Namsos: Verftsgate	Ålesund: Idungården
Narvik: Kongensgate 56	
Narvik: Weivel, Kongensgate 36	
Notodden: Storgaten	
Oslo: Gimlekino	

Er avisen utsolgt, eller selges den ikke på et av de oppgitte utsalgssteder, er vi takknemlig for beskjed.

«Støtteannonsene» strømmer inn

I forbindelse med årsskiftet og kontingentfornyelsen strømmer «støtteannonsene» inn i betydelig antall, og vi har i dag gleden av å takke for en første pulje på 49 bidrag som tilsammen har innbragt oss kr. 5 546,—.

«Støtteannonsene» er bidrag på kr. 50,— eller mer som hjelper oss til å holde avisen i gang selv uten annonser og dessuten gir oss muligheter for å sende avisen til adskillige mennesker som vi mener vil ha godt av å lese den.

«STØTTEANNONSER»

fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

O., Rognan 60,—	O., Grimo 56,—	A., Nodeland 960,—	J., Spikkestad 60,—	K., Nesøya 60,—
H., Kolvereid 60,—	J., Stavanger 60,—	J., Rysstad 50,—	R., Spikkestad 60,—	I., Myrvoll 60,—
A., Spongdal 110,—	O., Stavanger 60,—	L., Skien 60,—	O., Røn 60,—	R., Askim 60,—
A., Hjørungavåg 50,—	O., Mandal 50,—	S., Skien 300,—	H., Moelv 100,—	I., Torp 60,—
D., Torvik 60,—	Lørdagstreffen, Kr.sand 150,—	H., Siljan 60,—	H., Ottestad 60,—	K., Halden 50,—
M., Langevåg 120,—	O., Kristiansand 60,—	O., Kviteseid 60,—	G., Rena 60,—	N. D. Jens, Oslo 150,—
J., Bergen 60,—	R., Kristiansand 60,—	R., Rjukan 260,—	S., Elverum 60,—	B. S., Oslo 50,—
		A., Tønsberg 150,—	T., Hernes 60,—	S. N., Oslo 300,—
		H., Rollag 60,—	A., Våler i S. 50,—	E. L., Oslo 260,—
		O., Flesberg 60,—	H., Våler i S. 250,—	T. D. L., Oslo 60,—
		H., Kongsberg 200,—	R., Asker 160,—	S. E. S., Oslo 60,—
		I., Skoger 100,—	E., Nesbru 60,—	«Folk og Land» er i fremgang!

Kameratbrev til Odvar

Blant de saker statsministeren var opptatt av i 1978 var vanskene i rederinæringen. Spørsmålet om et eget statsrederi ble tatt opp til drøftelse, og så vidt vites ble Sovjet tatt som eksempel på de store muligheter en sosialisering av slik art ville få for landet.

Ikke alle var like begeistret for tanken. En av dem var ordfører Oliver Kjeftanbråten i Tufserud. Han skrev til statsministeren:

Kjære kamerat Odvar!

I «Tufserud Arbeiderbla» sto det på tirsdag at du vil bli skipsreier. Å trur'u partikameratene dine vil si til det?

Å i huleste ska' e' si dom på neste medlemsmøte i Folkets hus når dom spør om u' heilt har mista topplokket?

Veit u'ikke at vi, dine helsvorne tjommier alltid har bekjempa disse reiersvina som har stjålet siste osteskorpa fra onga vårs.

Skipsreier? Å trur'u Nordahl Grieg ville sagt? Trur'u kanskje han ville ha skrevet: «Vår ære og vår makt har Odvar Nordli oss bragt?» Hø? Eller salig henfarne kølalempen Adriansen som fikk kolikk bare han hørte ordet skipsreier?

Et statseid skipsreierri, sto det i bla'. Er'u heilt klin i boksen? Du kommer jo til å styre vårs alle opp i karreste bratte li. Ikke i noen fryden-lund, nei.

Ha'kke du nok konkursbedrifter i dette landet?

Trur'u ei Nordli er bedre enn'n derre Reksten, Waage og Ugelstad? Hæ? Stephansen fikk forresten 3 år for sin skipsreiertittel. Tre års fengsel. Å mye trur'u 'u kommer te' å få? Minst 20 år på vann og brø', kamerat.

Å er'e egentlig 'u vil frakte med disse båtane dine?

Forstår'u ikke at russerne vil nytte sitt eget skipsreieri i frakten av flyplasslemmer og radaranlegg til Svalbard og Bjørnøya? Sjølv hu' Valle vil finne det naturlig.

Og'n derre Castro må du'kke tenke på. Ha'kke ei sjanse der. Han får jo utviklingspenger fra Norge til å kunne frakte frigjørings soldatene sine med fly. Superfly.

Er'e oljen du tenker på. Veit du'kke at Esso og Shell vil ha amerikanske skip? Norsk oljeselskap, Noroil, meiner'u? Næ, dom produserer ikke mere olje enn kjerringa mi bruker på ligter'n.

'N bestyrer'n på Samvirket er einaste karen som holder me' deg. Men han er medlem av Senterpartiet, og spennagær'n. Veit'u å han sier? Jo, «kjøp et par dusin prammer, fyll dem opp med all møkka, og senk skitten i Barentshavet. Helst på den russiske sia av sonen.»

Men, kjære Odvar, han virket så underlig da han sa skitten!

Trur'u det var ei hentydning til vårs? Te' deg og de andre i regjeringa?

Stø kurs, kamrat, og hils Per.

Din til døden trofaste

Oliver Kjeftanbråten.

Kjell

Nyttårsønske fra vår bibliotekar!

Gamle NS-aviser, brev, bøker, brosjyrer og plakater fra 1933 frem til 1945 ligger mange steder henslengt på loft og i kjellerrum.

For oss er alt av stor verdi, — og vi vil gjerne nyttiggjøre oss det.

Skriv til oss om papirer du har liggende. Vi betaler gjerne for utlegg til forsendelse og porto.

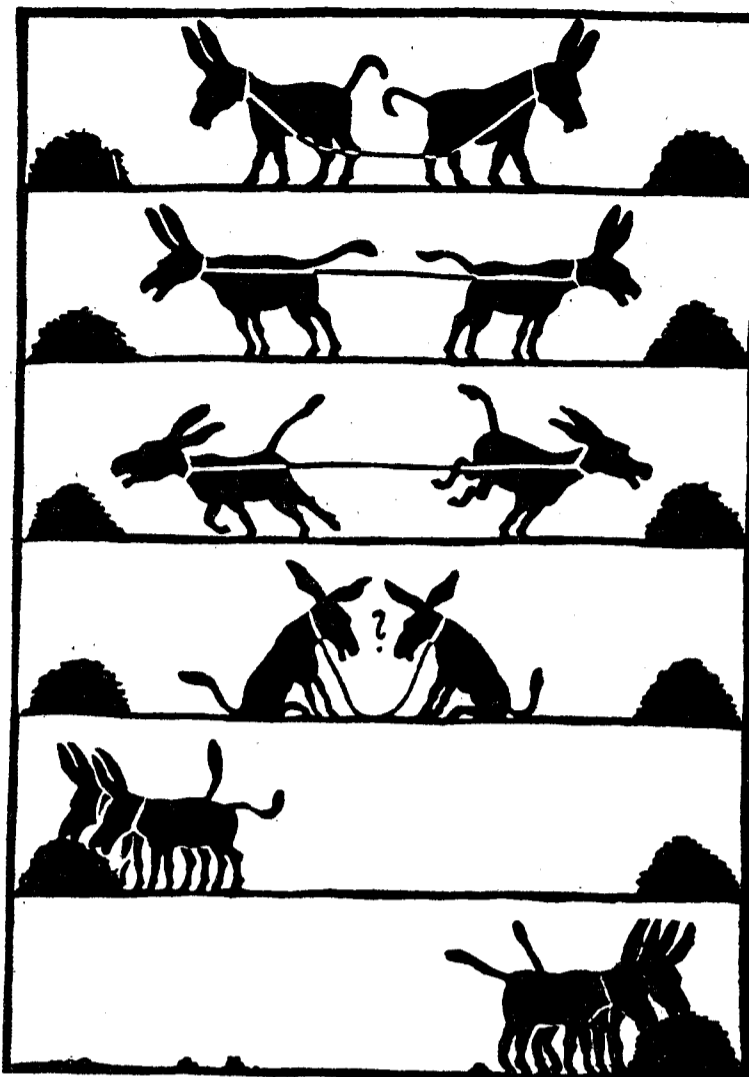
Vår postadresse:

INO

Boks 924 - Sentrum,

Oslo 1.

Planløsning?

FRA DEN KANTEN

Onsdag 7. november var det svær minnefest i høve 90-årsdagen for komponisten David Monrad Johansen, «Mosjøens store son». Dagen vart feira med stor kulturfest i aulaen på gymnaset og avduking av ei byste av «sonen» like ved torget i byen. Kven var så David Monrad Johansen? Ein stor og kjend komponist, vel, vel.

Under krigen sat han som framtrédande medlem av NS sitt «kulturting», og figurerte i nazipressa som «kjendis», ein varm talsmann for «nyordninga». Ein mann som aldri tok noko oppgjær med den svar-te fortida si som han vart dømd for. Denne funksjonen hans blir glatt oversett av det fine borgarskapet i byen. DNA-avisa Helgeland Arbeiderblad er eit ihuga talerør for minneshovet. I dei biografiske artiklane om Johansen i avisa blir åra 1940—45 ikkje nemnde med ei staving!

Her har ideologien om at «genia» er heva over all kritikk slege gjennom med full kraft. Vi synst det er synd at tilmed aktive motstandsfolk frå krigen har kasta seg med på dette «jubileet», som er ikkje mindre enn ei skam.

Arbeidarkorrespondent i «Klassekampen»

Hva skjer i ensliges parti?

Mange venter et utførlig referat fra det ekstraordinære landsmøte i Ensliges Parti.

Vi har valgt å innskrenke omtalen mest mulig. Partiet er nok belastet etter de rykter som er gått om kuppung av styret.

Først het det at «de stygge nazister» hadde overtatt ledelsen av organisasjonen. Nå sies det at AKP(m-l) sitter med en pekefinger bak det «oppnevnte» interimstyret.

En ting er sikkert: Landsmøtet den 8. desember ble en parodi som endte i vilt kaos. Den oppsatte dagsorden måtte vike plassen for et «tatt på sparket»-program, såkalte fullmakter ble annullert og stemmegivningen foregikk uten den kontroll ethvert ansvarlig parti krever.

Hatske beskyldninger haglet gjennom salen, og selv eldre damer av det «gode selskap» måtte tåle tiltale som «nazisvin» eller «marxistpøbel».

Og utenfor sto politi og ikke mindre enn tre politibil som skulle sikre de ensliges liv.

Selv følte vi oss hensatt i første benkerad på Boulevard kino.

At det går an?

Tidens bud:

Det første bud er ganske lett
De som er flest, har alltid rett.

Tenk alltid på hva folk vil si.
Og ta den sterkestes parti.

Og tviler du, så hold deg taus,
til du ser hvem som får applaus.

Tenk nøye ut hva du bør mene.
Det kan bli dyrt å stå alene.

Følg ingen altfor høye krav.
Men si, hva du har fordel av.

Gå aldri oppreist. Snik deg frem.
Og gjør deg varm i alle hjem.

Av sladder husker du hvert ord
til bruk i neste sjeffskontor.
(Men ingen taktfull sjel forteller
et ord til ham som ryktet
gjelder!)

Hvis siste bud blir respektert,
da er din fremtid garantert!

Jens Bjørneboe

Sannhetsord

Under et foredrag på Sosialskolen i Trondheim den 26. oktober, hvor emnet var individualøkonomien, ble også Dybwad Brochmanns forhold til nazismen berørt.

Under elevdiskusjonen etterpå ble ettertrykkelig slått fast at ingen måtte dømme ut fra rettsoppgjøret som i virkeligheten var bygget på rettssvik.

INO

Institutt for norsk okkupasjonshistorie

Boks 924 - Sentrum, Oslo 1

Kontortid:

Mandag kl. 1000—1400

Tirsdag kl. 1000—1400

Onsdag kl. 1800—2100

Kontor:

Enerhaugsplassen 4,

Oslo 6

Tlf.: (02) 19 06 71

FOLK og LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugsplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71
Kontortid: Mandag kl. 10—14 og Tirsdag kl. 10—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04

Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:

Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Viking Boktrykkeri, Oslo